

Kapitola 1

Je mi trochu chladno. Nevídaná vedra plná slunce během jediného dne vystřídalo pošmourno a chladný vítr. „V Oklahomě se taky takhle rychle měnilo počasí,“ problesklo mi hlavou při pohledu z okna.

Pořád si nedokážu připustit, že to už mám všechno za sebou. Že už se tam nevrátím. Že už tam nebudu chodit na vyučovací hodiny, nebudu se loudat na tréninky, neuvídím své přátele a nebudu bloumat po večerním kampusu pokaždé, když mi bude smutno.

A že mi smutno bylo! Moc. Ale i veselo! Hodně. To dobrodružství mě naplnilo pocity, zkušenostmi a hlavně nadhledem, které bych tady doma v Čechách asi těžko získávala. Vrylo se mi pod kůži. Neříkám, že bych se doma měla špatně, to opravdu ne. Jenže moje srdce občas zatouží vyrazit na

dobrodružnou výpravu. Vycestovat ze země, nejlépe i z kontinentu. Vylodit se u neznámých břehů a čekat, co mě v té nové zemi potká.

Asi jsem trochu masochista, protože to, co mě zároveň děsí nejvíc ze všeho, je opouštět své blízké. Nejsem právě společenský živel s hromadou různých kamarádů, ale mám pár opravdu dobrých přátel a hlavně rodinu, která mi od malička byla tou největší oporou, zábavou i poučením. Nevím. Sama sebe ještě dost dobře nechápu. Netuším, proč mě to nutí překonávat samu sebe a podnikat výpravy, které mě ve skrytu duše děsí. Asi je ta dobrodružná část mé osobnosti hlasitější a ráznější.

Myslím, že už v předpubertálních letech se mi zrodila v hlavě myšlenka, že jednou půjdu studovat na školu v Americe. Tehdy jsem ještě doufala, že tam půjdu už na střední, ale to bylo asi tak bláhové, jako když jsem v jedenácti letech doufala, že dostanu dopis z Bradavic. Teď už vím, že všechno v mém životě se děje pomaleji, než bych si přála. Všechno trvá déle. Ale stane se to, pokud tomu budete dostatečně věřit. Tehdy totiž mé představy bloudily v nezměrných snových dálkách a nic, vůbec nic jim nepřipadalo nemožné. Věřila jsem, že mi jen stačí si počkat a do té Ameriky pojedu. Tenkrát mě pochopitelně nenapadlo, že skončím v Oklahomě, chtěla jsem do Kalifornie, světa snů s věčně dokonalým počasím, plného surfařů a oslnivých hvězd showbusinessu. Ale určitě to mělo svůj důvod, že jsem nakonec strávila čtyři roky ve státě, jehož tvar vypadá jako sekáček na maso. V zemi indiánů a kovbojů. Koneckonců jak už jsem říkala, všechno se mi v životě děje tak nějak opožděně a já někde v skrytu duše tuším, že mě ta Kalifornie ještě čeká.

Na severu Čech jsem si žila celkem spokojeně. Chodila jsem na vyhlášený osmiletý gympl, kde mi šlo všechno kromě fyziky a matiky. Taky jsem navštěvovala základní uměleckou školu, výtvarku, to mě moc bavilo. Tancovala jsem v tanečním souboru a velice ráda jsem vystupovala na divadle. Rozvíjela jsem svůj talent na angličtinu a byla nucená chodit i na atletiku, která mě nejen nebavila, ale dokonce mi navozovala žaludeční obtíže. Nejspíš proto, že jsem byla ze všech nejpomalejší, nejtlustší a nejdeprimovanější. Ale co bych taky chtěla, když všichni ostatní chodili na tréninky čtyřikrát pětikrát týdně, a já jen jednou.

Mojí hlavní náplní mimoškolního času byl totiž tenis. Trénovaly jsme se ségrou hodně často. Pak jsme dokonce musely za trenérem dojíždět spousty kilometrů na kurty, kde jsme hrály a skákaly, běhaly štreky po venkovských cestách Českého ráje, nebo zase vybíhaly strmé kopce v lese, na které se člověk i za normálních okolností vyškrábe jen s velkými obtížemi.

Tréninky mi až tolik nevadily, ale mnohem horší byly turnaje. Už od malička jsem byla nějak psychicky zablokovaná a jsem si docela jistá, že za to mohly ostatní české hráčky. Vždycky se chovaly jako hnusný namyšlený nány a mistryně světa, pomlouvaly, koho mohly, teda hlavně mě, a znepríjemňovaly mi život do té míry, že ve mně vypěstovaly komplexy, kterých jsem se dlouho zbavovala.

Tenisové turnaje vnímám jako nejpříšernější momenty svého dětství a nejspíš dost ovlivnily vztah, který jsem si vytvořila k tenisu. Kladný, ale se spoustou zábran a častých nechtů. Teda pokud zrovna nevyhraju. Miluju vyhrávat v tenise! Miluju vyhrávat obecně, ale to asi každý.

Kapitola 2

Jak roky plynuly a moje sladká gymplácká léta se chýlila ke konci, všichni mí spolužáci měli jasno, co budou dělat dál. Nebo v našem případě spíš „na jakou vysokou školu půjdou“.

Na sklonku maturitního ročníku se nás učitelé s oblibou ptali, na jakou školu se chystáme, co z nás bude dál. Všichni barvitě líčili své plány, jen já stále ještě neměla tušení, kam půjdu a co že to ze mě jednou bude. „Obyvatel Kalifornie“ se najednou nezdálo být vhodné zaměstnání, a tak jsem většinou zablekotala něco ve stylu: „Budu se hlásit na literaturu nebo na umění. A kdyby to nějakou čirou a nepravděpodobnou náhodou a souhrou okolností vyšlo, kdybych měla obrovské štěstí, tak poletím do Ameriky, no. Ale vlastně ještě nejsem rozhodnutá, a no, a totiž...“ Silně pochybuji o tom, že mi to tenkrát byt' jen jediný spolužák či učitel věřil.

Jenže já začala jednat. Věděla jsem, že nastal můj čas a že teď mám jedinečnou šanci udělat všechno pro to, abych si splnila svůj sen. No jo, ale odkud začít? Jak se to vůbec dělá, jak si člověk najde školu, jak tohle, jak tamto? Navíc americké univerzity jsou placené, jak to utáhnout?

Ale já měla eso v rukávu. Jsem přece tenistka! Můžu se ucházet o sportovní stipendium! Hruď mi tepala vzrušením. Teď mě napadá, jestli mi tenkrát rodiče nedali raketu do ruky právě proto, že doufali, že jednou nastane chvíle, kdy mě má dovednost dostane do světa. Začala jsem proto trénovat častěji, usilovněji a déle.

Pořád to ještě ale nevyřešilo palčivou otázku, jak stipendium obdržet. Zahájila jsem proto velké pátrání na internetu. Hledala jsem, jaké univerzity v Americe vůbec existují, vyřazovala ty moc dobré a ty moc špatné, ty jen dívčí, ty jen černošské, ty bez tenisového týmu, ty bez zahraničních hráček v tenisovém týmu, ty moc na severu... Zkrátka nakonec mi jich až tolik nezbylo. Napsala jsem proto trenérům jednotlivých týmů a s obavami a zaťatými palci čekala na odpovědi.

Tím proces začal. Někteří mi odepsali, jiní ne. Slibně vyhlížel až trenér jedné univerzity v Michiganu, nabídl mi poloviční stipendium. No, to pro začátek není špatné, říkala jsem si. Ale v Michiganu? Vždyť tam musí být půl roku závěje sněhu! Tak to ne.

A potom se mi zčista jasna ozval trenér jakési univerzity v Oklahomě, kam jsem poslala mail jen proto, že měli v týmu jednu Slovenku. Tenhle trenér mě ale rovnou žádal o telefonní číslo, že hned začneme jednat o mém zápisu na jejich školu! Že prý kdysi měl v týmu také jednu Češku, která se mi

hrozně podobala. A prý to byla skvělá, milá holka a ohromně dobrá hráčka! Očividně měl vysoká očekávání...

Nejvíc mě ale vyděsilo jedno: telefonování! Hovořit s někým až v Americe? Anglicky? S cizím člověkem, a ještě přes telefon? Přístrojem, ke kterému už odmalička nemám vůbec vřelý vztah? No pěkně děkuju. Z telefonování mám hrůzu! A teď tohle... Zabte mě.

A pak ten večer přišel. Telefon se rozezvonic. Neznámé číslo! Popadla jsem ho a se srdcem až v krku prchla do našeho pokoje. Ve snaze se co nejvíc uklidnit jsem vyšplhala na náš pracovní stůl, což nikdy nedělám, a objala si rukama kolena. Roztřeseně jsem hovor přijala.

„Hello, to je Anna? Tady je coach Fox,“ ozvalo se ze sluchátka. „Moc rád tě slyším. Odteď si budeme volat častěji, abychom vyřídili všechno, co je potřeba, abys mohla nastoupit k nám na univerzitu a hrát v týmu.“ K mému překvapení jsem rozuměla téměř všechno, co mi trenér říkal! Asi proto, že artikuloval jasně a zřetelně. Každé slovo pronášel tak pomalu, jako by mluvil s pětiletým dítětem. Očividně už má letité zkušenosti s nábořem nových zahraničních hráček pro svůj tým. „Sedí tu se mnou jedna mladá dáma ze Slovenska, tak ti ji předám, ať si popovídáte.“

„Čau Ann!“ ozval se ze sluchátka veselý dívčí hlas. „Ja som Inka, čo som ti písala ten e-mail, vieš? Počúvaj, rozumela si trénerovi všetko?“ ujšťovala se. „No, dobre. My ti so všetkým pomôžeme, neboj.“

A taky že jo. Od té doby jsme si pravidelně telefonovali, trenér mi často raději předával onu Slovenku, Inku, aby byla komunikace jasnější, protože se začaly řešit věci, které pro mě byly do té doby panenskou pevninou. Hlavní je, že to celé

trvalo tak dlouho, že se přihrнул podzim a já se musela najednou nějak operativně rozhodnout, co mám dělat, když stále nemám splněné všechno to administrativní šilenství, abych mohla odletět do USA. Ještě že jsem dělala příjmačky i na školy v Čechách.

Přijali mě na design šperku a skla a taky na literaturu. První varianta zněla lákavě, ale musela bych zůstat doma v Jablonci. Já už ale nutně potřebovala roztáhnout křídla! Tak jsem zvolila variantu číslo dvě a vyrazila světu vstříc. Proza tím tedy do Pardubic.

Tenhle pomaturitní rok mi dal spoustu nových zkušeností. Byla to taková beta verze života mimo domov, navíc plná vyjednávání o věcech příštích.

Co takový odlet do Ameriky obnáší? Nejprve samozřejmě musíte vědět, jestli se tam chcete porozhlédnout jako turista, jestli letíte navštívit příbuzné, jestli jste ti šťastlivci, kteří tam jedou pracovat, anebo jestli vám natolik přeskočilo, že si balíte kufr na roční pobyt na univerzitě v zemi, o níž nevíte zhola nic. Naprosté prd, zrovna jako jsem nevěděla já.

Sehnat letenku není problém. Pokud to ovšem necháte na poslední chvíli jako já, nikdo vám nezaručí, že to bude taková lahoda i po finanční stránce. A prosím vás, nikdy nedělejte tu hloupost, že si koupíte jen jednosměrnou letenku. Objednejte si i cestu zpět, uvidíte, že ušetříte spoustu peněz.

To už bylo v době, kdy jsem se více seznámila s další Slovenkou Vicky. Alespoň elektronicky. Začaly jsme si psát a vzájemně se podporovat, pro obě z nás to byl první velký odlet do ciziny. A podle trenéra jsme měly bydlet spolu.

„Ann, mali by sme si objednať tú letenku! Ja som jednu našla, je to let DL 1475, tak si ho nájdi a tiež si v ňom rezervuj

miesto, ať letíme spolu,“ chopila se už tenkrát iniciativy. Vic-ky je totiž dost podnikavá a akční. A to je pro mě jen dobře.

Jako poněkud větší problém se ukázalo obstarat si vízum. Bez něho by vás na letišti otočili čelem vzad: „Dělejte si, co chcete, ale my vás tady nechceme.“ Vyvarovat se takové studené sprchy stojí za těch pár (set) dolarů, které vás ta veledůležitá nálepka v cestovním pase bude stát. Ovšem celý tenhle proces je na dlouhé lokte. Záleží na typu víza, já jsem třeba musela žádat, vyplňovat a platit za dva dokumenty, dostavit se do Prahy na ambasádu, vysedět důlek v jednom z jejich křesílek s nízkým opěradlem a s velkou nervozitou se propracovat k první přepážce. „Tady nám podepište tenhle formulář. A ukažte, máte s sebou formulář I92? No výborně,“ vzala si ode mne paní v okénku list papíru. „Tady máte certifikát a neztratíte ho! Noste ho vždy u sebe!“ Chápu, neztratit, jinak je se mnou amen. „Tak a teď mi ještě zaplatíte dvě stě dolarů,“ pokračovala. Ani jsem se neptala za co. „Tak a teď si sedněte a počkejte, než vás zavolají k přepážce čtyři nebo pět,“ poručila mi nakonec.

Dobrá tedy. Znovu jsem seděla na židli, kterou jsem tak neprozřetelně nazvala křesílkem, a poslouchala mladou ženu naproti, která se bavila se starší paní.

„Já jsem byla v Minnesotě,“ vyprávěla ta mladší. „A zase se tam vracím, našla jsem si tam muže.“

„No vidíte to. A jak jste tam byla dlouho?“ zajímala se starší dáma.

„Nejdřív jenom půl roku kvůli práci, ale pak jsem se tam vrátila za svým přítelem a teď už jsou to dva roky.“

„To já jezdím spíš tak na výlety. Do Texasu, Colorada, teď se chystáme do Wyomingu,“ vypočítávala starší dáma.

Nenápadně jsem poslouchala jejich rozhovor, i když ony se s tím očividně stejně nijak netrápily, a snažila jsem se pochytit nějaké střípky o Americe, které by trochu zmírnily tu panickou hrůzu, která mi bublala hluboko v nitru. Prohlížela jsem si mapu Spojených států visící na zdi a byla jsem ráda, že já do mrazivé Minnesoty nejedu! Alespoň v tomhle je Oklahoma lepší, říkala jsem si při pohledu na stát ve tvaru sekáčku na maso, o kterém jsem donedávna neměla ani ponětí. No jo, ale co když tam bude zase až moc teplo? A sucho? Hlodaly ve mně nejrůznější obavy.